

Αριθμ. Πρωτ. 180

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας, πάσης γῆς Αἰγύπτου καὶ πάσης Ἀφρικῆς, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Θεόδωρε, τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Λαβόντες τὰ ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 016/2024 καὶ ἀπὸ κ' Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Ὑμέτερα Γράμματα καὶ θεωρήσαντες αὐτὰ ἐν συνοχῇ καρδίας Συνοδικῶς, κατὰ μῆνα Μάρτιον, προαγόμεθα ὅπως, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς λίαν σημαντικὰ καὶ λυπηρὰ περιλαμβανόμενα, ἀπαντήσωμεν ἀδελφικῶς διὰ τῶν μετὰ χεῖρας ἡμετέρων Πατριαρχικῶν Γραμμάτων.

Καὶ ἄλλοτε, προσφιλέστατε ἅγιε Ἀδελφέ, εἶχομεν ἀμφοτέρω ἐμπόνως ὑπογραμμίσαι τὸν ἐκ τοῦ μισαροῦ καὶ ἀντιχριστοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ θανάσιμον κίνδυνον διὰ τὴν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν φιλότιμην καὶ τόσον προσβαλλομένην καθ' ἡμέραν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣν ἐπὶ αἰῶνας αἱ Νέας Ρώμης καὶ Ἀλεξανδρείας κλειναὶ Καθέδραι μετὰ σθένους ἀκαταπονήτου, ἀφοσιώσεως ἀπολύτου καὶ ζήλου ἱεροῦ ὑπερησπίσθησαν διὰ φωτεινῶν Τεραρχῶν, διὰ θυσιῶν καὶ ἀγώνων καὶ πόνων καὶ βασάνων. Σήμερον, εἴτε ποτὲ καὶ ἄλλοτε, ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἰ καὶ καλουμένη ἵνα ἄρῃ τὸ βάρος τῆς πρωτοπορίας ἐν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ, ὅμως νοσεῖ ἐσωτερικῶς καὶ βαρυσταλοῦσα ἐξαντλεῖται εἰς καταστροφικὴν ἐσωστρέφειαν, εὕρισκομένη πρὸ τοῦ συνεχῶς διογκουμένου θανασίμου καρκινώματος τοῦ ἐθνικιστικοῦ ἰδεολογήματος. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν «μεμέρισται ὁ Χριστός». Ἡ ἀξιολύπητος πραγματικότητα τῶν ἐν τῇ λεγομένῃ «διασπορᾷ» πολυαριθμῶν καὶ ποικίλων λειτουργικῶς, γλωσσικῶς, διοικητικῶς καὶ κυρίως ἐθνοτικῶς «Ὁρθοδόξων παρουσιῶν», ἡ ἐξαπλουμένη νεο-ἐκκλησιολογικὴ ἀντίληψις νεοπαγῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν περὶ ὑπεροχίου δικαιοδοσίας, ἡ ἄκριτος ἀμφισβήτησις καὶ ἐν τοῖς πράγμασι καταστρατήγησις πάσης ἐννοίας ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς τάξεως καὶ ἱεραρχίας ἔχουν καταστῆ πλέον σαφεῖς, ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ διεθνὲς στερέωμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καλούμεθα ἵνα μαρτυρήσωμεν ἐν μιᾷ φωνῇ Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα.

Τούτων δὲ ἀπάντων φυσικὸν ἐπακόλουθον τὸ λίαν θλίβον ἡμᾶς γεγονὸς τῆς ἀναδέλφου καὶ τῷ ὄντι ἀντιχριστιανικῆς σκοπίμου εἰσπηδήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν εὐλογημένον ἀμπελῶνα τῆς καθ' Ὑμᾶς Ἁγιωτάτης καὶ Παλαιφάτου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας. Οἱ Ἱεράρχαι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας θέλουν δώσει λόγον τῷ δικαιοκρίτῃ Θεῷ, οὐ μόνον διὰ τὸ διαπραττόμενον βαρύτατον ἐκκλησιαστικὸν αὐτῶν παράπτωμα, ἀλλὰ καὶ διὰ

τὴν ζημίαν ἣν ἐν γνώσει τῶν ἐπιφέρουν εἰς τὸ σῶμα τῆς ἱεραποστολικῆς ἐν Ἀφρικῇ Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ κυρίως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χιλιάδων νεοφωτίστων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἀγαλλομένῳ ποδὶ προσερχομένων τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας καὶ ἐν δίψῃ ἀληθείας καὶ ἀγιασμοῦ.

Οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω προβληματίζει αὐτούς. Κινοῦνται ὁμαδικῶς, ὡς ὄχλος ὑπνώτων, ὑποτασσόμενοι ἀκρίτως εἰς τὴν λογικὴν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς φυλῆς. Ὑπακούουν ὄχι εἰς τὸν ταπεινὸν Χριστόν, ἀλλ' εἰς τὸν ἰσχυρὸν χρυσόν. Προδίδουν τὰς ἑαυτῶν ἱεράς ἀρχιερατικὰς ὑποσχέσεις καὶ ὁμολογίας, ὀρκιζόμενοι ἀνίερρον πίστιν εἰς τὸ διακηρυχθὲν ἐπικίνδυνον ὄραμα καὶ αἰρετικὸν ἰδεολόγημα τοῦ «ρωσικοῦ κόσμου» καὶ εἰς τὸν θανατηφόρον «ἱερὸν πόλεμον» κατὰ τῶν «ἐχθρῶν» τοῦ «ἀγίου ἔθνους» αὐτῶν. Δηλοῦσιν ἀνεκδοκίως καὶ ἀνερευθριάτως «πρῶτον Ρῶσοι καὶ εἶτα Ὀρθόδοξοι». Παλαιόθεν ἠλλοίωσαν τὴν παραδοθεῖσαν αὐτοῖς ἐντεῦθεν γνησίαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, τὴν πατρῶαν λατρείαν καὶ τὴν λειτουργικὴν εὐταξίαν, τὰς ἐκκλησιαστικὰς τέχνας τῆς ἀγιογραφίας καὶ τῆς ἱεροψαλτικῆς, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὰ φερόμενα ἄμφια, ἀκόμη καὶ τὰ ὀφρῖκια, τὰ ἱερά σκεύη, τὰς παραδόσεις, ὅτι ἦτο δυνατόν ἵνα ἀλλοιωθῇ, ὥστε νὰ καταστήσουν πάντῃ σαφές ὅτι διαφέρουν καὶ ὑπερεροῦν. Καὶ τὴν διαφοροποίησίν των αὐτὴν ἐπιθυμοῦν ἵνα ἐπιβάλουν σήμερον ὡς ὀρθὴν ἔκφασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, προξενοῦντες ἀχλὺν καὶ εὐνοοῦντες γενικωτέραν σύγχυσιν. Ὡς ἐπραξαν ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὸ πεδῖον τῆς λειτουργικῆς τάξεως, πράττουν σήμερον εἰς τὸ πεδῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, θεωρήσαντες τὴν ἔμπονον ἀνοχὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἀλλοιώσεις ἐπὶ τοῦ πρώτου πεδίου ὡς δυνητικὴν ἀποδοχὴν τῶν ῥιζικῶν θεολογικῶν ἀλλοιώσεων ἐπὶ τοῦ δευτέρου πεδίου.

Ὀλίγοι μόνις ἐνιαυτοὶ παρήλθον, ἄλλωστε, ἐκ τῆς ἀδιστάκτου ἀποφάσεώς των ὅπως πλήξουν σύνολον τὴν Ὀρθοδοξίαν, διὰ τῆς σκαιᾶς ἐνεργοῦ ἀποχῆς των ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Κρήτῃ Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (2016), εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ὁποίας παρελκυστικῶς μετείχον ἐπὶ πεντηκονταετίαν ὅλην. Σήμερον, εὐχαρίστως εὐλογοῦν τὰ «ἱερά» ὄπλα τὰ δολοφονικῶς στρεφόμενα, παρὰ πᾶσαν ἐννοίαν διεθνοῦς δικαίου, κατὰ τῶν ὑπερασπιζομένων τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας των ὁμοδόξων Οὐκρανῶν. Προκρίνεται τὸ μῖσος, ἔναντι τῆς ἀγάπης, ὁ θάνατος ἔναντι τῆς ζωῆς, ἡ ἐπιβολὴ ἔναντι τῆς ἐλευθερίας, τὸ ἔθνος καὶ ἡ φυλὴ ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ψεῦδος ἔναντι τῆς ἀληθείας.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψει ἀνεγνώσαμεν Συνοδικῶς, ἅγιε Ἀδελφέ, τὰ ἐναγώνια Ὑμέτερα Γράμματα, ἐγκύψαντες μετὰ προσοχῆς εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς ἀλγεινὰ λίαν καὶ ἐρεβώδη περιλαμβανόμενα καὶ καταγγελλόμενα, συγκλίναντες ὁμοφώνως εἰς τὴν κοινὴν πλέον πεποίθησιν ὅτι αἱ ἐν προκειμένῳ ἀνήκουστοι καὶ πάντῃ καταδικαστέαι, ληφθεῖσαι ἤδη ἢ σχεδιαζόμεναι, πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀρχιερέων πλήττουσιν ἀναδέλφως, ἐκδικητικῶς καὶ ἀνηλεῶς τὴν καθ' Ὑμᾶς Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν, ἐκθέτουσιν ἀνηκάστως σύνολον τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀνακόπτουσι τὸν κοινὸν ἀγῶνα ἀπάντων ἡμῶν πρὸς σεβασμὸν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ κηρύγματος

τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ προκυπτουσῶν καὶ παγκοίνως ἀποδεκτῶν ἀξιών τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου, τῆς δημοκρατικῆς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν, τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Δί' ὃ καὶ πλήρως δεδικαιολογημένοι καὶ ἐπὶ τῆς κανονικῆς παραδόσεως τεθεμελιωμένοι τυγχάνουσιν αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῆς τε Ὑμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἱερᾶς Συνόδου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν τοιαύτην περίστασιν, Μακαριώτατε, ἡ Παλαιάφρατος Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας οὐδόλως πορεύεται μόνη. Ἄπαντες στρέφομεν πρὸς Ὑμᾶς πᾶσας τὰς σκέψεις, τὰς προσευχάς, τὰς προθέσεις ἡμῶν, ἐν ἀλληλεγγύῃ ἀπολύτῳ, ἐν στοργῇ ἀδελφοποθήτῳ, ἐν καρδίᾳ ζεούσῃ, ἐν πόνῳ ἀνυποκρίτῳ, ἔχοντες ἐν ταῦτῳ τὸν νοῦν προσηλωμένον εἰς τὸν Κύριον τῆς Δόξης, Ὅστις καθοδηγεῖ πάντοτε τὴν νοητὴν ὁλκάδα εἰς εὐδίους λιμένας, ἀναμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν εἰς ἑαυτούς, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ κελαινὸς πόντος τοῦ νοσηροτάτου ἐθνοφυλετισμοῦ καὶ τοῦ στενωῶς ἐννοουμένου «ἐθνικοῦ συμφέροντος», ἐν ᾧ κλυδωνίζεται νῦν ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθοδοξία, πρόκειται ἵνα τραπῇ εἰς εὐξείνον καὶ ἀξιόπλοον θάλασσαν ταπεινώσεως, ἀνοχῆς καὶ ἀγάπης. Καὶ τοῦτο, διότι γινώσκομεν καλῶς ὅτι τὸ σκότος οὐ κατισχύει τοῦ φωτός, ἡ κακία οὐκ εὐδοκμεῖ ἐπὶ καλλιγόνου ἐδάφους, ἡ σκοπιμότης οὐκ εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως. Γινώσκομεν δὲ προσέτι καλῶς, Μακαριώτατε, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν δικαίῳ, κινουμέθα ἐπὶ τῶν βημάτων τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἰστάμεθα ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρώπου ἀγάπης. Ταῦτα πάντα ἐνισχύουν τὸ ψυχικὸν ἡμῶν σθένος, ἰσχυροποιοῦν τὴν βεβαιότητα καὶ χαλυβδώνουν τὴν ἀποφασιστικότητα ἡμῶν, διότι χρῆος ἔχομεν ἱερὸν ἔναντι τῶν ἀνθρώπων, τῆς ἀληθείας, τῆς ἱστορίας, τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ ἔναντι αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὅποῖον μόνον λατρεύομεν, εὐλογοῦμεν καὶ ἀκαταπαύστως δοξάζομεν «πάντων ἔνεκεν».

Ἐφ' οἷς καὶ πόθῳ Χριστοῦ καὶ φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι τὴν Ὑμετέραν σεβασμιόθητον Μακαριότητα, διατελοῦμεν Αὐτῆς ἀγαπητὸς ἀδελφός, συλλειτουργὸς καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῷ ἐνὶ καὶ κοινῷ Ποτηρίῳ, ἐξ οὗ πίοντες, οὐ μὴ διψήσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν.

βκδ' Ιουλίου κ'
Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
Ὁ Κωνσταντίνος Βαρθολομαῖος